

ще да дадатъ баремъ малка свѣтлина и на старовременните езически вѣрования, но отъ тѣхъ са изисква и нѣщо повече, т. е. тие трѣба да са опознатъ по-напредъ и съ вѣрованията на другите народи, и съ старите памѣтници. Ние знаеме само два славянски исторически памѣтника, които би отговориле на тѣхните цѣли. Тие памѣтници сж „Слово о полку Игоревѣ“ и „Краледворската ржкописъ.“

Ако единътъ отъ наимѣнованните памѣтници и да е русски, а другиятъ чехски, но ние намираме въ езикътъ имъ по-голѣмо сходство съ сѣко едно сжвременно славянско нарѣчие, нежели между двѣ които и да е отъ тие нарѣчия. Съ една дума, древниятъ периодъ на славянската литература, до 14-то столѣтие, ни представлява ижлно единство по своето сждржание; бжлгарската литература, която въ първите времена е била по-богата отъ другите, е била общо достояние на сжрбете и на русите; най-послѣ, старо-славянските произведения сж биле достъпни за сичките славяне, които, като измѣняле само нѣкои форми на езикътъ, усвояле го буквално.
